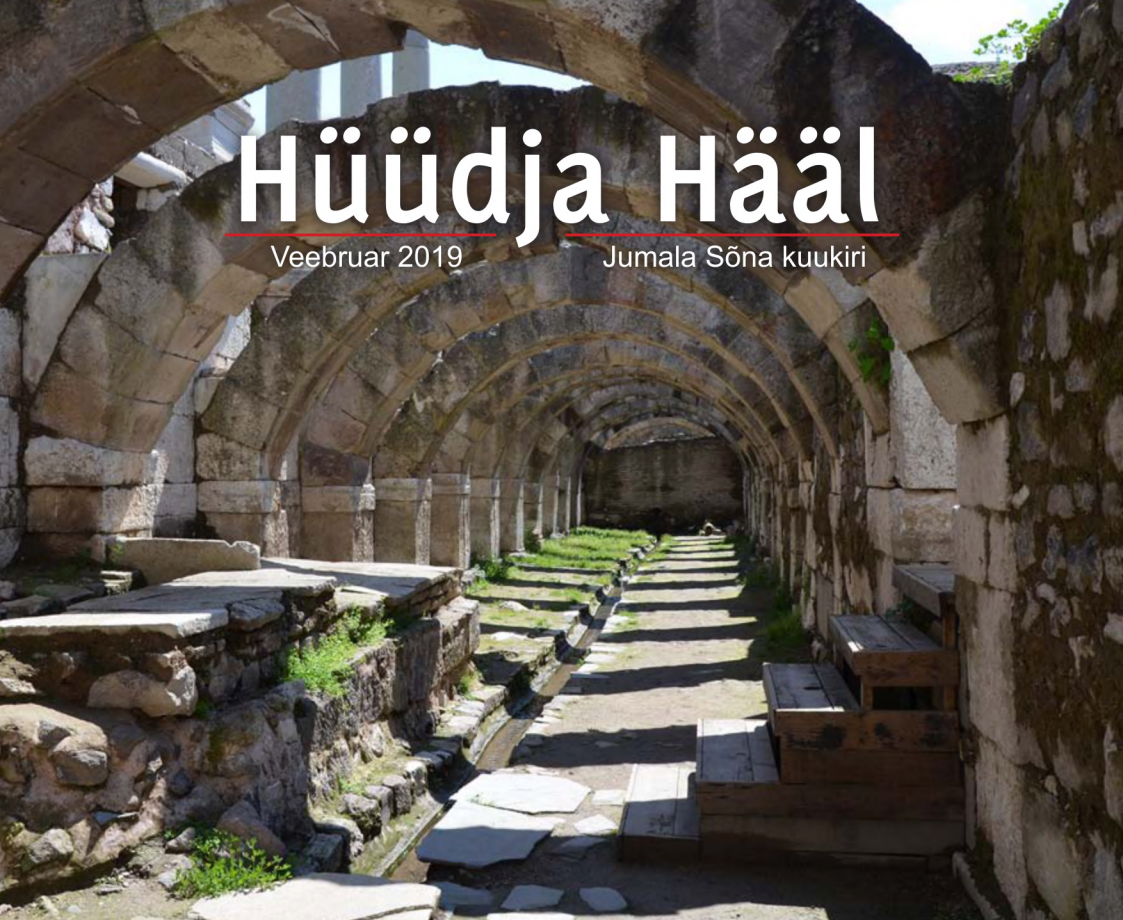

A photograph of a long, arched stone tunnel, likely an ancient Roman aqueduct. The tunnel is constructed from large, weathered stone blocks. A path of light-colored stones leads from the foreground into the distance, flanked by low stone walls. The arches recede into the distance, creating a strong sense of perspective. Sunlight filters through the openings, casting shadows on the path.

Hüüdja Hääl

Veebruar 2019

Jumala Sõna kuukiri

Ole ustav surmani, ja ma
annan sulle elupärja!
Kellel kõrv on, see kuulgu, mida
Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ei tee
teine surm mingit kahju! Ilm 2:10-11.

„... puhastage endid, Issanda riistade kandjad!”

(Js 52:11)

Iga kristlane on pühade riistade kandja. Eriti need, kellel on teostada eriline ülesanne Jumala riigis. Issanda riistade kandmine on eesõigus, suurim au, mis võib saada osaks patusele inimesele.

Kuid just selle pärast see kohustab: „... puhastage endid, Issanda riistade kandjad!”

Pühade riistade kandjaks nõutakse inimesi, kes on ise saanud pühitsetud. Puhasta süda auahnusest, kergesti solvuvast meelsusest, kibedusest, leppimatuses, pettusest, mustusest ja kõigest muust inetust. Eralda kõik selline oma elust. Asetu Jumal kohtu, Jumala lubatud võiduväe alla.

Oota hetk, enne kui järgmisel korral asud kandma pühi riistu. Püüa enne saada süda puhastatud. Ja alles siis kanna riistu edasi.

FREDRIK WISLØFF

SISU

R. Schlaepfer. LÄKITUS	
SMÜRNA KOGUDUSELE.....	3
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS IV.....	7
G. van Veelen. ÖPPIDES	
PÜHA VAIMU JUHTIMIST.....	14
M. Vilponen. AZUSA.....	177-184
ILKKA SALMINEN	
AAFRIKAS.....	24
ANNE LEWIS – MISJONÄR.....	30

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 2 (365) 2019.
Kolmekümnes aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Hääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

VEEBRUAR

Nr 2 (365)

2019

Ilmutuse raamatu seitse kogudust

Läkitus Smürna kogudusele

Asun Izmiris, Türgis. Taus-
tal kostub palvekutse. Täna
on see rohkem kui nelja mil-
joni elanikuga moslemilinn.
Kristlased tunnevad seda
ühena seitsmest linnast,
millele Jeesus kirjutas kirja
Ilmutuse raamatu teises ja
kolmandas peatükis apostel
Johannese sule kaudu.

Smürna on suurepärase
koht. Siin alustati väljakaeva-
misi kümmekond aastat
tagasi. Seisan muistse agoraa
varemetel. See ehitus oli
kolmekorruseline ostukeskus.

Smürna oli tuntud oma ilu
ja peaaegu troopilise kliima
poolest. See oli Väike-Aasiale
kõige lähemal paiknev kreeka

suurlinn. Sealt kulges kaunis
laevatee üle Egeuse mere
Ateenasse.

Smürna oli uhke oma ajaloo
üle. Linn hävitati 7. sajandil
eKr. Pärlslased hävitasid selle
uesti aastal 545 eKr. Siis
hüljati see 200 aastaks.
Aleksander Suur olevat saa-
nud unes käsu linn taastada,
ja nii tõusis Smürna surnuist.

Sajandil enne Kristust
ülistati seda linna maailma
kauneima linnana. Selle kir-
jandus oli täis viiteid linnale,
mis oli surnud, kuid mis nüüd
elab. Smürna oli ka mürriga
kauplemise keskus. Selle suur
klient oli Egiptus, sest seal
kasutati mürrit balsamee-
rimiseks. Smürnas oli surma-
tööstus tähtsal kohal.

Ka Jeesus läheneb linnale surma ja elu vaatepunktist. Kristlased kogesid siin kannatusi ja vaenu keiser Domitianuse ajal. See vaenas ja tappis kristlasi süstemaatiliselt. Smürna oli keisrikultuse keskus. Keisrit teeniti kui jumalat. Esimesel sajandil oli see kristlastele elamiseks eriti raske koht.

Üks tüüpiline näide oli Smürna piiskop Polykarpos. Tema õpetaja oli Johannes, Jeesuse noorim ja armsaim jünger, kes kirjutas Johannese kirjad, evangeeliumi ja Ilmutuse raamatu. Johannes õpetas Polykarpost Efesoses ja saatis tema siis muistsesse Sürnasse, tänasesse Izmiri. Tema tegutses ilmselt ülevaatajana piirkonna pastorite ja juhtide üle.

Polykarpos hukati, sest ta ei nõustunud kummardama keisrit. Hukkamispaigal küsiti Polykarposelt veelkord, kas ta salgab oma usu. See võinuks tema elu päästa. Ta vastas: „86 aastat olen teeninud Kristust. Ta ei ole teinud mulle midagi halba. Kuidas võiksin pilgata oma Kuningat, kes on mu päästnud?”

Rooma kohtunik pakkus halastust: „Ma ei taha tappa vana meest. Sa ei pea nime-tama keisrit isandaks. Ütle üksnes: „Kadugu ateistid.””

Paganad nimetasid kristlasi ateistideks, sest need teenisid nähtamatut Jumalat. Polykarpos osutas roomlaste väehulgale, kes nõudis tema verd ja ütles: „Selge! Kadugu ateistid!”

Rahvas metsistus. Nad põletasid tema teiba otsas või vähemalt proovisid seda. See kestis mõne arvates nii kaua, kuni valvur torkas lõpuks ta surnuks.

Mida tegid kristlased pärast seda? Kristlus õitses. See linn on ainus seitsme koguduse linnast, kus ristiusk on säilinud ilma katkestuseta 2000 aastat. See on huvitav, sest koguduse tulevik näis süngeim just Ilmutuse raamatu kirjutamise hetkel.

Ka sind võib masendada olla kristlane oma linnas, kuid Jeesus tahab, et oled julgustatud, lootusrikas ja ustav. Kirjas andis ta sellele linnale 2000 aastat tagasi põhimõtted, mis sobivad ka sulle.

Loeme nende taustatead-

mistega Jeesuse sõnu Ilmutusraamatu teisest peatükist.

Ja Smürna koguduse inglile kirjuta: Nõnda ütleb Esi-mene ja Viimne, kes oli sur-nud ning on jälle elavaks saanud: Ma tean su viletsust ja vaesust - kuid sa oled rikas - ning nende teotamist, kes ütlevad end olevat juudid, kuid ei ole seda, vaid on saatana sünagoog.

See kostub halvustavana, kuid probleem oli selles, et nad rääkisid halba oma vendadest. Neil aegadel peeti kristlasi kuuluvat juutide hulka. Juudid olid vabastatud keisri kummardamisest. Seni kui kristlasi nähti osana sünagoogist, ei vaenanud neid keiser. Kuid siis tekkis reetur-lus. Mõned juudid Smürnas ütlesid kristlaste kohta: „Nad ei kuulu meie hulka.”

Ilmselt osana halvakspau-nust süüdistati kristlasi kannibalismis, – sest nad ütlesid, et söövad ja joovad Päästja liha ja verd. Neid süü-distati kannibalismis ja sellest siin räägitakse.

Ära karda seda, mida sul tuleb kannatada! Ennäe, kurat heidab mõned teie seast

vangi, et teid läbi katsutaks, ning teil on viletsust kümme päeva. Ole ustav surmani, ja ma annan sulle elupärja! Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ei tee teine surm min-git kahju!

Jeesus ütleb, et on neli viisi, milles sind koheldakse, või sind võidakse kohelda, nii nagu koheldi Jeesust.

Esmalt ütleb ta, et tuleb **katsumusi**. Kristlasena ole-mine teeb elu mingis mõttes raskemaks. Jeesus annab ka lootust, öeldes et läbikatsu-mine kestab kümme päeva. See ei tähenda ajalist kestust, vaid et kannatus kestab piiratud aja. Jumal asetab sellele piiri.

Teiseks tuleb **vaesust**. Kristlaseks olemine maksab raha. Võib kaotada töö või palgakõrgenduse.

Kolmandaks tuleb **pilkamist**. Kristlase maine võidakse hävitada. Sinust, kogudusest või usust võidakse levitada valesid.

Neljandaks võib see tuua **surma**. Me ei idealiseeri surma ega märtrikultust, kuid siin öeldakse, et nii on

juhtunud ja saab juhtuma. Kahjuks juhtub seda ikka veel.

Ka teist on keegi usu tõttu kaotanud sugulasi, sõpru, kogenud tõrjutust või kaotanud tulu. Jeesus teab seda. Jeesus tahab, et sinu kõrvad avanevad tema sõnumile.

See on esimene lause Smürna kristlastele ja ainus juhis: „**Ära kard!**”

Ära kard on Püblis enim esinev korraldus. Hirm on inimloomuse põhiprobleem. Kartus on suur probleem ustavana püsimisel, sest hirm muudab meid valeprohvetiks.

Hirm paneb meid ootama tulevikult üksnes ebameeldivaid asju. See halvab ja takistab astumast Jumala poolt pakutud tulevikku. Jätad enda ja oma võimalused mängust välja hirmu pärast. Jeesus küsib sinult ja minult: „Mida sa kardad?”

Mida sa kardad just nüüd? See hirm võib su halvata? Muretsemise asemel keskendu sellele, et Jumal kannab hoolt sinu tuleviku eest.

Tahan selgitada, et hirm ei ole alati patt ega väljendus

usupuudusest, kuid hirm on alati võimalus loota Jumalale ja õppida teda paremini tundma. Läkituses Smürnale ei luba Jeesus, et elu on alati kerge. Tegelikult töötab ta, et kindlasti tuleb raskeid aegu, kuid ta lubab olla koos sinuga ja käsib mitte karta.

Siis ta räägib tasust. Ta ütleb, et ees ootab elukroon. See viitab antiikaja võistlusmängudele, mis toimusid ka Smürnas. Nende võitja sai loorberiokstest valmistatud pärja. Ta ütles: „Teid ootab kroon.”

Võid krooni alahinnata: „Mis sellest kasu on? Üksnes risuks peas.”

Loorberipärg tähendas palju muudki. Loorberipärja võitnu sai lisaks eluaegse maksuvabastuse, kõik tema võlad kustutati, teda kutsuti sööma valitseja lauda ja tema nimi raiuti kivisse.

Midagi sarnast sisaldub ka meie töötuses: kutse kuninga lauda, kõik võlad andeks saadud, nimi Talle eluraamatus.

Kannatusega ei teenita ära päästet, kuid sellega teenitakse autasusid. Jeesus

ütleb, et sind ootav elukroon on palju väärtuslikum kui praegused kannatused. Ema Teresa ütles: „Igaviku valguses tundub elu täis kannatust nagu üks öö halvas hotellis.”

Võid arvata, kas näeb keegi sinu valu, ohvreid ja ahistust.

Jeesus ütleb Smürna kogudusele ja sinule, et ta näeb sind. Ta näeb, ta teab.

Veelkord: ta tänab sind, annab sulle elukrooni ning igavese tasu. Mõttele sellele.

RENÉ SCHLAEPFER

Rahvas ärkamas IV

Päev ja järgnev päev

Olin Norras.

Taevas oli tumehall ja lausvihma kallas Telemarki mäel nagu oavarrest. Ajalehed kirjutasid, et vett langes nagu pilvekosest, mitme aasta raskemalt.

Sadu algas öösel vastu pühapäeva ja kestis tubli ööpäeva ning keset seda veeuputust pidi meil olema vabaõhukoosolek. See oli ettereklaamitud kuusid varem. Mitte vihasadu, vaid vabaõhukoosolek. Kas tavaline loodusilming on piisav, et takistada elavate kristlaste kogunemist, kui need on korra tulnud mõttele koguneda peole?

Just seda olid meie sõbrad Telemarkis otsustanud. Ulefossi pidustused oli vana traditsioonipärand ja kas toimus laussadu või mitte, tuli need pidada. Loodeti, et vihm annab veidi järgi, kuid see ei andnud.

Peatanud auto veidi enne ühtteist pühapäeva hommikul ristteel, kiviviske kaugusel kirikust, valgusid veemassid alla sama takistamatult, nagu olid langenud juba rohkem kui kaksteist tundi. Paar kokkutuleku korraldajat seisis oodates tee serval, kumbki oma vihmavarju all.

Koosoleku publikust polnud näha hingelistki. Siiski oli neid kohale saabunud tuhandeti laevade, autode ja

bussidega. Kirik oli juba täis ja ülejäänud otsisid vihmakaitset sõidukites, koolides ja kodudes.

„Mitu jutlust võiksid pidada?”

See oli esimene küsimus, kui ettevaatlikult pea autouksest välja pistsin. See tuli nii ootamatult, et ei jõudnud veel mõeldagi, kui juba libises vastus üle huulte:

„Nii mitu, kui jõuan.”

Loomulikult oli üsna rumal nii öelda, sest isegi rändjutlustaja ei ole mingi jutlusemasin, kuigi mitmed näivad nii mõtlevat.

Tee ääres viibinud mõlemad ametivennad võtsid seda sõna tõsiselt ja jätkasid:

„See on hea! Peame täna paiknema ruumis ja ainus küsimuse alla tulev koosolekuhoone on kirik. Kui see täis tuupida, on seal ruumi tuhandele inimesele. Tuleb jutlustada nii mitu korda, et kõik saavad osaleda.”

„See sobib sel juhul, kui lõpetame kell kolm, sest pean veel minema Oslosse ja jõudma sinna õhtusele telgi-koosolekule.”

Nii astusime kirikusse. See oli täistuubitud, vahekäigud ja kõik muu. Polnud aega pikaks ettevalmistuseks, sest kogu jumalateenistus sai kesta üksnes tunni. Laul ja lühike sissejuhatus ning veel laul ja siis oli minu kord rääkida.

Õhk oli paks ja täis niiskust. See tundus nagu olla kummiriietuses või rasvaülikonnas ja inimaurus. Kuid see ununes varsti. Nägin üksnes elavate nägude merd, millelt peegeldus ängistav igatsus Jumala poole ja hingenälg.

Norras toimus sel ajal ärkamine. Rahva kohal lasus ärkamise vaim, hoolimata soojustest ja niiskusest või tunglemisest ei paistnud keegi tülpinuna. Samuti polnud kellelgi soovi nurinaks.

Minu taga kantslitrepilt kuulsin lähima ametivenna ja tema abilise vaikseid palveõhkamisi. Üksnes Jumal ja mina kuulsime, et ta palvetas, kuid sellest piisas. Palve jõud tõukas tagant ja ees oli näljaste meri. Peaks olema surnud nagu nott või kuiv nagu tuletikk, et sellises olukorras

mitte anda endast kõike.

Kell 12 avati kirikuuksed mõlemalt poolt. Siis oli esimene koosolek lõppenud. Endine kuulajaskond tungis välja rõdupoolsetest udest ja uus inimmass valgus sisse pealöövi kaudu kiriku teisest otsast.

Kuulajaskonna vahetumine võttis üksnes mõne minuti, kuid sama kergesti ei liikunud paks õhk iidse templivõlvistiku all. Sellest ei olnud ka lugu, sest õhkkond oli nii täis laetud elu, et keegi ei jõudnud mõeldagi minestamisele.

Kordus sama, nagu tund varem. Laul, lühike sissejuhatus, jälle laul ja siis jutlus. Sama nälg paistis nägudelt minu ees ja samad palvehäälled kostusid kantsli trepilt.

Kui teine koosolek lõppes kell üks, sain kolm võileiba ja kaks tassi kohvi, samal ajal kui publik vahetus ja lauldi alguslaul kolmanda päevase jumalateenistuse alguses, mis omakorda kestis kella kaheni.

Veel oli jäänud tund aega lahkumiseni. Taevas ei olnud enam nii must ja vihmgi oli veidi järgi andnud. Pilvekosk oli hetkeks muutunud tava-

liseks vihmaks. Siis otsustasime pidada väljakuulutatud vabaõhukoosoleku.

Sadama lainemurdja oli suurelt osalt kaetud ja lõputuna näiva katuse varjus võis umbes tuhatkond inimest saada endale seisukoha. Lainemurdja äärmise, katuseeta tipu ümber oli kolm või neli reisilaeva, kuhu võis samuti mahtuda suur osa rahvahulgast. Hea tahtmise ja kannatlikkuse korral võisime lõpuks saada korraliku vabaõhupidustuse.

Kantslina võis kasutada veoautot, mis sõitis avatud kohale laevade ja katusealuse vahel. See sobis hästi. Tavaliselt oli vabaõhukoosolekul hea lauljate ja muusikute koosseis, kuid siin see ei sobinud: aega oli liiga vähe ja sadu liiga tugev. Midagi ülemäärast ei vajatudki, sest ärkamise vaim lasus ka laus-sajus rahvahulga kohal.

Viimase koosoleku ajal kirikus olin täheldanud ligihiilivat väsimust. Mõte ja tunne ei tundunud olevat valmis täitma seda lubadust, mille olin andnud mõtlematult just enne kella ühtteist.

Innukus oli kustumas. Minu tagant ei kostunud enam palveohkeid. Samuti ei suutnud ka eesviibijate nälg enam puhuda õhku tiibade alla, mida jutlustaja vajab, et saada elu sõnumisse. Teel rannakaile vaevas mind sise-mine rahutus, et ma ei suuda enam viimast koosolekut pidada.

Kuid ärkamise aegadel juhtub mitmeid üllatusi. Vaevalt olin jõudnud tõusta auto kasti, kui üleloomulik vägi hakkas tegutsema. Väsimus oli nagu pühitud. Mõte võis lennata ja enesetunne kergenes. Taevas oli avatud nii loomulikus kui vaimulikus mõttes. Seda kogesime kõik. Jumal tegutses.

See on kõik, mida oskan öelda. Ärkamine oli õhus. See põles püha leegina nendes tuhandetes Jumala poolt haaratud inimestes veoauto ümber. Minu ainus ülesanne oli olla pühade palvete ja Püha Vaimu töö tulemuse tunnistaja.

Kui paljud inimlikult vaadates vastasid positiivselt Jumala kutsele sel õhtupoolikul, sellest pole mul aimugi.

Mäletan järelkoosolekul hulga käsi, mis tõusid märgina sellest, et taheti loobuda patust ja anda ennast Jumalale. Veel täna näen inimesi nagu pildil, kes laevapiirde ääres kummardusid Jumala ette sademete ja pisarate kukkudes alla vee-pinnale.

Hiljem kuulsin räägitavat, et seitse inimest ühest ja samast perest oli korraldanud oma asjad Jumalaga nende seistes eraldi, lahutatud teineteisest inimmassi hulgas.

Keegi ametivend hoidis vihmavarju minu kohal jutluse ajal, kuid sellest ei piisanud. Kingad olid koosoleku lõppedes märjad. Siis pidin ma sõitma autoga sokkides seitseteist penikoormat Oslasse. Ka see oli seiklus. Pilvekosk jätkus. Teed olid vihma-veega ära uhutud ja vahel oli vesi nagu kate auto kohal.

Saabusime siiski aegsasti kohale, nii et jõudsime hammustada veidi toitu enne õhtust koosolekut. Siis pidin laenama särgi, sest vana oli veel märg pärast Telemarki vabaõhukoosolekut.

Jumal tegutses ka Oslos. Ma ei tundnud mingit väsimust ei jutluse ega järelkoosoleku ajal. Nähtamatu jõud kandis mind ja naljaga pooleks ütles üks abilistest:

„Sa peaksid alati jutlustama viis korda päevas ning sõitma seitseteist penikoorimat, et saavutada õhtuks õige vorm.”

Selline oli Päev, üks nendest, mida ma kindlasti ei unusta.

Kui tahaksin anda vale pildi nii jutlustamisest ja päästest kui ka inimeste psüühikast, paneksin siia punkti. Mul on olnud kiusatus nii teha. Olen muide kahelnud, kas üldse on põhjust meenutada seda juhtumit; sest teadsin, et kui seda teen, pean rääkima mitte üksnes sellest päevast suure P-ga, vaid rääkima ka järgnevast päevast – esmaspäevast ja selle järelmõjust.

Olen kaheldes otsustanud seda jagada. Olen kartnud, et ei oska anda päevale ja sellele järgnevale päevale – laineharjale ja lainepõhjale – õiget suhet. Olen kartnud, et mõnel lugejal saab olema üksnes

psühholoogiline nägemus asjast, nii et nad unustavad oma vaimulikud ja igavesed jõud. Sama palju olen kartnud seda, et teised vaatavad loole üksnes vaimulikust vaatenurgast ja unustavad psüühilise külje.

Sest meil on inimestena haiglaslik kalduvus vaadata ainult ühe silmaga ja kasutada ainult poolt aju. Mõned arvavad, et kui elada Püha Vaimu juhtimise all ja olla üleloomuliku väe poolt täidetud, siis kunagi ei väsi ega pea kunagi kogema hingelist masendust.

Vahel on mind ärritanud see, kui mõistmatud on inimesed, kes on masenduse aegadel tulnud minu juurde ja kas varjatult või avatud sõnadega andnud mulle mõista, et kui ma usun ainult Jumalat ja talle kuuletun, ei pea ma kunagi kogema vaimulikku pimedust. Olen olnud kiusatuses vastata:

„Te ei mõista kübetki sellest, mida te räägite. Kui te ise olete valmistatud nii, et kõik päevad kulgevad samas taktis, siis saate loa mõista ka neid, kes ei ole üles ehitatud samamoodi.”

Mõned inimesed on täiesti vastupidisel seisukohal ja selgitavad, et rääkides üleloomulikust väest, on küsimus üksnes sõnadest ja väljendustest. Kõik, mis puudutab jumalikke ilminguid, on selle järgi üksnes inimeses endas asuva sisemise jõu avaldumine. Kui hingejõud vabanevad, näivad need vahel üleloomulikud, kuid tegevuses on üksnes inimese oma psüühika. Ning psüühilised sooritused põhjustavad psüühilisi reaktsioone.

Aeg ja koht ei luba selle huvitava mõtte sügavuti arendamist. Ma nõustun jagama järgnevat mõtet koos ohuga, et mind valesti mõistetakse.

Tuli esmaspäev, „järgnev päev”. Olin siis Drammenis. Autole olid pilvekosk, teeolud ja kiirus olnud liigsed ja see vajas remonti. Sõitsin Drammenisse, et seada auto korda.

Tavalisel päeval oleksin kindlasti otsinud üles mõne paljudest Drammeni sõpradest ja veetnud need tunnid koos nendega auto olles remonditöökojas. Kuid sellel päeval ma ei teinud nii. Pidin olema üksi.

Mäel linna lääneosas ei

olnud ühtki elavat hinge. Arvan, et võiksin veel täna näidata kändu, kus istusin. Istusin seal tunde ja mu hinges oli süsimust pimedus.

Ma ei saa meenutada, et mingi teatud eksimus oli põhjustanud selle pimeduse. Ainus, mida mäletan, et hommikul sain rumala kirja meeletult inimeselt. Kuid see oli üksnes tähtsusetu seik. Kui ma oleksin saanud selle kirja pühapäeva hommikul, oleks see põhjustanud ainult haletsusväärse naeratus.

Kuid nüüd oli esmaspäev ja kiri oli see piisk, mis pani karika üle voolama. On võimalik, et mu hinge pimedus oleks olnud sama tihe ka ilma selle kirjata, sest vastasmõju pidi vältimatult järgnema pühapäevasele pingutusele.

Pühapäeval ei elanud ma pinges. Ma ei kahtle hetkegi, et üleloomulik vägi oli minu toeks sellel päeval. Kuid see üleloomulik vägi pidi saama vabalt mängida kõikidel minu hingekehtel. Ma pidin anduma tööle, mille Jumal oli mu südamele pannud. Pidin andma ennast täielikult ja olema valmis maksma hinda

selle erilise ülesande eest, mille Jumal oli mulle andnud.

Võib-olla tegin valesti, kui jutlustasin neli korda järjest ning sõitsin siis seitseteist penikoormat, et rääkida viiendat korda. Ma ei tea, kas teeksin täna teisiti, kui oleksin samas olukorras.

Üksnes seda tean, et need kaks päeva olid nii erinevad nagu taevas ja maa. Ei, erinevus oli veel suurem: üks päev oli taevalik ja teine põrgulik.

Kas see sõltus kuidagi minu Jumala suhtest?

Mitte kübekestki. Olin sama palju kristlane esmaspäeva õhtupoolikul, istudes kännul Drammeni läänepoolel, kui olin pühapäeva õhtupoolikul autokastis tormilise ärkamiskoosoleku keskel. Üksnes tunne oli teistsugune, kuid Jumal oli sama.

Mida ma siis tegin, et saavutada tasakaalu ja veelkord kogeda rahu?

Mitte midagi. Istusin üksnes kännu peal. Polnud mõtet lugeda piiblit. Ei jaksanud. Ma ei suutnud ka koguda oma mõtteid terviklikuks palveks. Ma üksnes olin – pimeduses ja tühjuses ning karjuvas

ahistuses. On selge, et mu süda saatis appihüüde Jumalale, kuid hingehädas ei vastanud isegi kaja. Et Jumal mu palveid kuulis, seda ma tean. Kuid mõte ja tunne olid liiga väsinud kogemaks palvestust. Ma ei vajanud muud, kui vaikust enda leidmiseks, et olla jälle valmis oma ülesande täitmiseks.

Õnneks ei olnud mul koosolekut esmaspäeval ning enne teisipäeva õhtut oli vaimulik elu hakanud jälle märgatavalt tegutsema. On õnnistatud, kui „järgnev päev” lõpeb nii kiiresti. Vahel võib see vältada nädalaid ja kuid. Siis ei ole kerge astuda rahvahulga ette kuulutama rõõmusõnumit.

Kuid see päev on ohtlik mitmel viisil. Kergesti võib teha saatuslikke eksisamme just pimedal päeval. Oli kohutav nii kaua, kui pidasin neid vastumõjutusi vaimulikuks küsimuseks. Kuid õppinud eraldama ihu, hinge ja vaimu, on kergem tulla toime orupõhjas.

Paljud kristlased on kogenud laevahukku usus just taolistes kogemustes. Nad on elanud vaimuliku maailma reaals

suses külluslikult ja jõuliselt. Hing rõõmustas ja vaim oli vaba. Taevas oli avatud ja kontakt Jumalaga selge. Püha tuli põles sisimas. Samuti ind teisi päästa oli peaaegu kõikehaarav. See oli Päev – päev, millal kogesin elu.

Siis tuli järgnev päev, ehk vaimuliku ülekoormuse, hingelise harjumise, ihuliku haiguse, üliinimliku vastupanu, saatana rünnaku või ka pattu langemise tulemusena. Olgu põhjus milline tahes, siiski oli tulemus sama: hing sattus pimedusse, rahu kadus, rõõm lendas oma teed ja südant muserdas valu.

Siis võis toimuda, et see, kes kord oli seisnud tuliselt tunnistamas päästest Jeesuses Kristuses, sattus halvava kahtluse meelevalda ning oli valmis heitma senise usu üle parda.

Nii juhtus Johannes Risti-jaga. Me ei tea, kas ta pääses

pimedusest enne, kui sai surma Heroodese mõõga läbi. Kuid kas ta suri pimeduses või valguses, tema vabastatud vaim läks koju Jumala juurde.

Kui keegi nii mõtlevatest inimestest juhtub nägema seda tunnistust, siis lubage mul tsiteerida sõna pühakirjast: „*Jumal on suurem kui meie süda ja teab kõik.*”

Jumal on suurem kui sinu süda kõikide oma vahelduvate tunnetega. Ta on suurem kui sinu usk ja suurem kui sinu kahtlused. Ta on suurem kui sinu häda ja suurem kui sinu patt ning ta on Õpetaja ja Päästja.

Kui sa ei ole kunagi kogenud mingit pimedust kristlikus elus, siis täna selle eest Jumalat, kuid mõtle halastusega nende peale, kelle elukäik ei ole sama tasane nagu sinul.

FRANK MANGS

Õppides Püha Vaimu juhtimist

Te olete suurepäraseid. Jumal on teist vaimustatud. Teil on imeline potentsiaal. Olete kutsutud tegema

imesid.

Võite mõelda: „Mitte mina, olen ka ise haige. Mul on selleks isiklikke põhjuseid.”

Kõigil on neid, kuid siiski tahab Jumal meid kasutada.

Alustan inspireeritud mõttega prohvetearingust. Inimesed kujutavad vahel kummaliselt ette, nagu peaksid nad olema kas Jeremija või Jesaja, nii et nende sõnum peaks olema suurtest sõdadest või lõpuaegadest.

Prohveteerimine on tegelikult Jumala süda. See on nii lihtne ja nii lähedane. Lihtsatel prohvetlikel sõnadel võib olla suur mõju. Prohveteerimine toob kaasa Jumala võidmise ja ligiolu. Sellel on väga eriline mõju, võrreldes tavaliste sõnadega.

Meil oli Healing Roomi koolitus ühes väikeses Ungari külas ja nagu alati, mõningad tervenesid. Läksime pärast koosolekut magama. Kusagil kesköö paiku meid äratati, oli lärmi ja midagi oli lahti. Peremees tõuseb.

Maja ees on mustlaste perekond. Kell on kolm öösel ja nad kisavad. Selle peale lähevad ka kõik koerad pahaseks. Peremees läheb välja ja talle räägitakse järgnevat lugu.

„Me maksame Sulle kõik, mida tahad, kuid tule koos

meiega haiglasse. Meie isa on haiglas ja nad tahavad tema jala amputeerida. Tal ei ole kunagi olnud mingit tegemist Jumalaga, kuid nüüd on ta ohus kaotada jalg ja ta lubab enda eest palvetada.”

Vastasime, et olgu siis pealegi, hommikul, mitte kesköösel.

Tema umbes 40ne poeg viib mind haiglasse. Küsin temalt: „Ma ei näinud sind koosolekutel?”

Ta vastab, et on nn „usust taganenu”.

Mulle ei meeldi see sõna. Kas siin on tagasilangenuid? Mul on teile sõnum: „Tulge tagasi!”

Küsisin temalt, miks ta on tagasi langenud. Ta vastas, et ta polnud käinud koguduses aasta selle pärast, et talle ei „tundunud nii teha”.

Just sellel hetkel tuli mulle Püha Vaimu inspiratsioonist üks sõna: „Kas sa tead, et Jumal on kutsunud sinu oma rahvale pastoriks?”

Ta purskas nutma. Ütlesin: „Peata auto. Peame esmalt sellega tegelema.”

Selles ei olnud mulle mingit

raskust. Ilmutuse sõna läheb otse südamesse. Selles on erinevus tavalise ja prohvetliku sõna vahel. Kui Jumal räägib ja isegi kui see tundub täitsa tavalise sõnumina, on selles võidmine. Selles on vägi puudutada südant. Me palvetasime koos ja ta andis oma elu uuesti Jeesusele ning siis jätkasime koos teekonda haiglasse.

Te teate, et mustlased on natuke teistsugused kui meie. Kogu perekond oli koos voodi ümber, kus magab see vana mees. Tal on diabeet ja selle pärast ollakse tema jalga amputeerimas. Tal on olnud infarkt ja tal on raskusi enda väljendamisega. Ta suudab üksnes veidi liigutada käsi ja jalgu.

Kuna temaga saab hädavaevu rääkida, on kommunikatsioon raskendatud. Panen käe tema pea peale ja püüan Jumala väge suunata temale, kuid selles ei ole edu.

Olnud seda püüdnud teha umbes 15 minutit, kuid nägemata mingit muutust, olen sellest väga pettunud. Ma mõtlen, kas olen ette võtnud selle teekonna ilma nägemata

midagi. Ma ei suuda sellega leppida. Mõtlen: „Issand, näita mulle midagi.”

Näen midagi väga lihtsat, köögi tooli, millel istub keegi, kes on seljaga minu suunas. Siis ma ütlen sellele vanale mehele: „Kogu elu oled sa istunud toolil seljaga Jumala poole, aga väga varsti saad sa näha Jumalat palgest palgeste. Kas sa oled selleks valmis?”

Ta purskab nutma ja ma juhatan tema Jeesuse juurde. Kaks väikest ilmutuse sõna. Mitte mingeid inglilhulkasid ega suuri asju. Pelgalt köögi-tool saab sellega hakkama. Sellised impulsid, kui need saabuvad, teostavad selle.

Peame õppima koos nendega elama, nii et liigume Püha Vaimu impulsside abil. See on nii imeline, kuna see puudutab südant nii vahetult.

Teil kõigil on see. Kas sa oled seda harjunud kasutama või mitte, sinul on see. Elu väljakutse on see aktiveerida.

Rumeenias oli noor mees, kes tuli mind kritiseerima: „Sina oled valeõpetaja, ereetik, sa oled väga ohtlik.”

„Kas sa selgitaksid, miks?”

„Sa ütled inimestele, et nad lihtsalt peavad hakkama rääkima keeli. Piiblis see kas tuleb spontaanselt või ei tule. Ma ei leia Piiblist seda, et sa pead seda tegema. Sa ütled inimestele, et lihtsalt hakake prohveteerima, kuid ma ei leia seda Piiblist. Ma näen, et Piiblis see kas tuleb või seda ei tule. Kusagil Piiblis ei öelda seda, et sa pead seda aktiveerima.”

Küsisin: „Kas sa räägid keeltes?”

Ta vastas ei.

„Kas sa prohveteid?”

„Ei, Jumal ei ole seda minule andnud.”

„Nende prohvetlike sõnadega, mida sina hülgad, olen mina juhatanud 60 inimest Jeesuse juurde. Pärast seda, kui mina olen neile prohveteerinud viis minutit, annavad nad oma elu Jeesusele.”

Siis ta vastab, et see ei veena teda.

Küsisin: „Kas sina oled kunagi juhatanud kedagi Jeesuse juurde?”

Ta vastas ei, ja siis ma lõpetasin vestluse.

Tõde on nii lihtne siis, kui

Püha Vaim tuleb sinusse. Mina ei ole kunagi kuulnud kedagi saavat poolenisti ristitud Püha Vaimuga. Sa kas saad ristitud Püha Vaimuga või ei saa. Kui ta on kohal, siis ta on seda täiega. Püha Vaim on täis kaastunnet. Me püüame seda kuidagi peita või vähendada seda kaastunnet.

Mis on keeltega rääkimine tegelikult? Inimestel on igasuguseid teooriaid. Olen leidnud parima tõe Rooma 8:26.27: *„Samuti tuleb ka Vaim appi meie nõtrusele: me ju ei tea, kuidas palvetada, nõnda nagu peab, kuid Vaim ise palub meie eest sõnatute ägamistega. Aga südameteuurija teab, mida Vaim taotleb, sest Jumala tahtmise järgi palub ta pühade eest.”*

Püha Vaim tahab ennast väljendada. Ta ei saa teha seda meie piiratud sõnadega. Ta lihtsalt ei äga niisama. Ta tahab ennast väljendada viisil, mis ei sobi meie keelega. Ta kasutab meie häält ja huuli, et saada ühendust Isaga. Selle tõttu on see teil kõigil. Kui sul on Püha Vaim, on tema soov ennast väljendada sinu kaudu ja sa pead laskma sellel esile

tulla. Olen julgustanud paljusid seda vastu võtma, vahel ka koosolekutel.

Ma räägin sulle kolm viisi, kuidas seda ei saa vastu võtta. Esiteks siis, kui sa oled pinges, hoiad suu kinni ega lase esile tulla ühtegi häälightsust.

Teine viis, kuidas seda ei saa vastu võtta, on vahet pidamata korrata: „Halleluuja, halleluuja, halleluuja...”

Kolmandaks sa teed küll häält: „aaaaa...”, kuid sa kujundad seda ise. Sa ei anna kontrolli üle oma hääleorganitele. Sa kardad, et see juhtub. Sa lihtsalt pead seda tegema. Otsi endale kusagil vaikne koht ja tee seda.

Nüüd tuleme prohveteringu juurde. Miks tuli Püha Vaim? Juba Piibli Vanas testamendis, 2Mo 15, ütleb Mooses, et ta soovib, et kogu rahvas kõneleks prohvetlikult. Püha Vaim ja prohveteerimine on peaaegu üks ja sama.

Apostlite 2. peatükis ütleb Peetrus, kasutades Joeli raamatut: „*Viimseil päevil valab Jumal oma Vaimu kõige liha peale.*”

Nad prohveteerisid, see on nii lihtne nagu üks pluss üks on kaks. Püha Vaim on prohveteerimise vaim. See on kohal, kuid me kardame seda teha.

Mis siis, kui me eksime? Mis siis, kui see on minust endast? Mis siis, kui midagi ei tule välja? Hirm, hirm, hirm.

Kuid see on seal olemas. Sinul on see. Kuidas siis seda teha? Sellega, kui sa ütled, see on Jumala sõna sinule ja siis jätkad rääkimist.

On üks asi, mida sa ei peaks tegema. Mõtleva. Meie probleem on, et me alati ise mõtleme. Me püüame kõvasti kontrollida seda, mida Jumal teeb.

Lihtsalt räägi. Kui sinul on õige hoiak, siis see toimub ja sina saad näha Jumala au. Ma ikka imetlen seda, mis toimub prohveteerimise ajal.

Kolm korda prohveteerisin ühele inimesele. Pärast prohvetearingut ei suutnud ta enam näha. Alles siis, kui ta võttis prillid ära, võis ta näha. Nii võib toimuda. See pole üldine tõde, kuid nii võib juhtuda, sest Jumala ligiolu on selles sõnas.

Kord ma demonstreerisin prohveteerimist. Minu kõrval seisis naine ja minu käsi oli tema õla peal. Hakkasin prohveteerima. Äkki minu käsi ei tundnud enam midagi, sest see naine oli pikali põrandal. Mina ei olnud seda planeerinud, kuid Jumala sõna on täis võidmist. Kui sa prohveteerid, puudutab Jumal sügavalt inimeste elu.

Mul on veel üks juhtum tagasilangenuga. Mind kutsuti koos tõlgiga koduküllastusele. Külastasime peret, kus oli palju puuetega inimesi.

See perekond ei saanud tulla ise kohale Healing Roomi. Ema suutis vaevu liikuda. Isa oli halvatud ja lamas voodis. Nende pojal oli seljavigastus.

Me pidime minema sellesse kodusse: ema oli evangeelne usklik, poeg usust taganenu; isa oli ortodoks, kuid praktiliselt ta ei käinud kirikus.

Alustasime emaga. Tundsin vajadust küsida talt küsimusi.

„Kas sinul on kedagi, kes on sind solvanud, kellele sa ei ole suutnud andeks anda?”

See võib tulla ka kogemusest. Paljudel inimestel, kellel on liigeste kahjustusi, võib olla probleem kibestumisega. Ära mõista valest. Mitte kõigil, kellel on kahjustusi liigestega, ei ole kibestumise probleemi. Siiski esineb seda üsna sageli.

Ta vastas: „Jah.”

Küsisin: „Kes sind solvas?”

„Minu mees, kes on teises toas.”

Küsisin: „Mida mees tegi sinule?”

Ta vastas: „Naised.”

Selle taga oli mitmesugust abielurikkumist.

„Pärast esimese lapse sündi oli temal pidevalt võõraid naisi. Ma ei saanud teda hüljata, kuna minul olid väikesed lapsed ning ta on peale kõige muu mind alandanud. See on olnud nii valus, kui ta on mananud teistega.”

Siis rääkisime andeksandmisest. On väga oluline vabaneda kibestumisest. Jeesus ütles, et me peame andma andeks neile, kes meilt paluvad andestust. Kuid ta unustas rääkida neist, kes meilt ei tule andeks paluma...

See naine otsustas anda andeks oma abikaasale. Ta osales palves ja andis andeks oma mehele selle abielurikkumise, alandamise, söimlemise ja kõik muu. Siis me puudutasime teda ja saatsime tema poole Jumala väge ning ei kulunud rohkem kui viis minutit, ja ta oli täiesti terve. Mulle meeldib see.

Siis tulevad raskemad juhtumid, järgmine on selle tagasilangenuga. Kuulsin jutustuse temast, et teismelisena oli see poiss andnud oma elu Jeesusale ja käinud ustavalt koguduses. Ta käis ka ristimisel. Siis ta avastas, et koguduses on natuke igav.

Ta hakkas käima laupäeva õhtuti diskodel. Pühapäeva hommikul oli tal hea uni, kuna oli oldud kaua üleval. Nii kaotas ta viimaks Jumala.

Diskol leidis ta uskmatu tüdruku, kellega nad alustasid suhet ja abiellusid. Siis kolisid nad teisele maale. Viie aasta pärast hülgas see naine tema teise mehe pärast. Ta tuli tagasi koju oma vanemate juurde. Siis toimus liiklusõnnetus, kus tema selg sai raske vigastuse. Tal olid pidevad

valud ja ta ei saanud töötada.

Vaatan teda ja mõtlen, et see juhtub siis, kui sa jätad maha Jumala, tema õnnistuse ning kaitse. Mida sa sellest lõpuks said?

Ütlesin, et ei saa kohe sinu eest palvetada, ma vajan enne ilmutust, mida ette võtta. Pean leidma Jumala mõtte.

Sulgesin silmad ja nägin väikest pilti. See pilt ei meeldinud mulle. Pildil oli silmus, millega inimesi üles puuakse. Ma ei soovi näha selliseid pilte. Kuid mul oli mõte, mida see võib tähendada ja küsisin: „Kas sa oled püüdnud endalt elu võtta?”

Tema nägu kahvatus ja ta hääl hakkas värisema. Ta vastas: „Jah, olen püüdnud, kuid kõis purunes. Selle pärast olen ikka veel elus. Mõtlen sageli sellele, et teha seda uuesti.”

Kuid prohvetlikul sõnal on vägi. Esiteks ei saanud ma seda ise teada. Samuti oli sel hetkel Jumal kogetavalt samas ruumis. Ütlesin ühe lause: „Kas sa ei arva, et nüüd oleks aeg pöörduda tagasi Jumala juurde?”

See oli kõik.

Ta ütles: „Selleks on aeg.”

Ma ütlesin, et ma ei taha teha seda kergelt. Tahan lubadust, et oled igal pühapäeva hommikul kirikus, kas oled siis väsinud või mitte. Ta vastas: „Ma luban.”

Ta andis oma elu Jeesusele ja siis ma puudutasin tema selga ning saatsin sinna Jumala väge. Kulus kaks minutit ja see härra hakkas tantsima. Ei mingit seljavigastust, ta on täiesti terve.

Siis läksin isa juurde. Ma ei saanud talle öelda, et ta naine oli just rääkinud minule, et ta on abielurikkuja. Ütlesin, et soovin esitada talle mõne küsimuse, enne kui minna edasi. Küsisin: „Mida sa kavatsed teha oma eluga edaspidi, siis kui Jumal su tervendab?”

Ta mõtles veidi ja vastas siis: „Lihtsalt jätkata oma elu nii nagu ennegi, seni kuni suren.”

See oli väga halb vastus. Kui Jumal sind puudutab, ei saa sa enam olla sama. Mõni arvab, et tervenemine on mingi eraldiseisev and. Tervenemine on kutse Jumala riiki. Tervenemine on kutse tulla

lähemale. „Mina tahan suhet sinuga,” ütleb Jumal.

Temale oli Jumal nagu jõuluvana, kes jagab kingitusi. Kui oled õnnelik, saad ka ühe. Mitte mingit mõistmist Jumalast.

Mul on sulle veel teine küsimus: „Kas sa oled kunagi olnud truuduseta oma naise vastu?”

Ta küsis vastuseks: „Kas mina või? Mitte kunagi.”

Mul ei ole vahet sellest, kui inimesed valetavad minule, kuid kui sa oled neid teenimas, siis on Püha sinu kõrval. Ma lihtsalt kõndisin välja. Sellel ei olnud mingit mõtet. Jumal ei ole sellises olukorras kaasas. Ta ei ole sellest huvitatud.

See mees omas 35 aasta kestel võimalusi järgida Jumalat. Igal nädalalõpul, kui tema naine läks kogudusse ja palus teda kaasa tulla, ta keeldus ja külastas oma tüdruksõpru, samal ajal kui naine oli koguduse koosolekul. Mingis kohas pannakse punkt. Sa pead kandma tagajärgi.

Selline on see teenimistegevus, mida ma armastan. Ma

armastan ka ilmutust, prohvetlikke sõnumeid. See on kõigil teil olemas. See on Püha Vaimu keskpunktis.

Ma ei tea, kas ma olen prohvet, olen lihtsalt lugude rääkija. Selline on mu elu. Ma küll prohveteerin, võib olla rohkem kui keegi teine, kuid Jumal pole andnud mulle ilmutust Vene invasioonist Soome.

Mõne nädala tagune juhtum Lätis.

Kui ma prohveteerin noortele inimestele, näitab Jumal minule selle inimese elu võimaluste spektrit. See on nende elu algus. Nad ei ole seda veel ära rikkunud ja kogu Jumala plaan on seal esindatud. Vanemana teed teekonnal valesid valikuid ja sellega Jumala plaan aheneb.

Lätis tuleb keegi 80aastane naine ja ootab prohvetlikku sõnumit. Mõtlen: „Issand, mida on sinul temale valmistatud, tema elu on juba lõpetamisel. Teda ei saa saata Etioopiasse.”

Väga naljaks, et kui ma sulgen silmad, siis näen taldrikut, millel on praetud kartulid. Teine tuleb prae-

panniga ja kallab nende peale kastet. See lõhnab nii hästi, et ma peaaegu tunnen selle lõhna.

„Jumala sõna sulle on, et sina oled nagu kaste.”

Ma mõtlen, kuidas ta nüüd sellele reageerib. Ta hakkab tantsima: „Mina olen kaste. Mina olen kaste.”

Jumala sõnas on vägi üles ehitada inimese identiteet ja anda talle julgustust.

Kirjutan raamatus oma esimesest prohvetearingust. Inimesed, kes selles osalesid, on kindlasti juba surnud, ja seetõttu võin sellest avalikult rääkida.

Külastasime üht tähelepanuväärset abielupaari. Mees oli Shell'i kompanii üks juhtidest. Kohtusime tema naisega konverentsil ja siis kutsuti meid nende koju. Seal söödi lõunat ja räägiti. Mõtlesin, et esitan seal prohvetliku sõna. See oli hea idee.

Millal iganes olen sünnipäeval, pööran kõik teistpidi. Ainus põhjus, miks ma hindan sünnipäevade pidamist, on see, et see annab

mulle võimaluse prohvetee-rida. Inimesed reageerivad selle peale tavapäraselt, et kunagi pole neil olnud nii head sünnipäevapidu. Muidu alati räägitakse lauas arstidest ja haigustest ning igasugu kuulujutte.

Siis ma istun kellegi kõr- vale ja küsin, kas ma tohin tema eest palvetada, ning siis ma prohveteerin. Teised vaa- tavad seda pealt ja küsivad siis: „Kas sa võid ka minu eest palvetada?”

Lõpuks prohveteerin ma kõikidele. See on tore. Sedasi saad luua situatsioone, kuidas prohveteerida. Koosolekul ei ole alati selliseid võimalusi.

Kui siis olime nende tuntud inimeste juures, siis enne lahkumist küsisin, kas ma tohin prohveteerida. Ta vastas, et see sobib. Ma võtan usus temast kinni ja ütlen, et see on Jumala sõna sinule. Siis jätkan rääkimist: „Mu poeg, sinu patud on sulle andeks antud.”

See oli kõik ja ma olin väga pettunud. Mis prohveteering see veel oli?! Sa leiad selle ju Piiblist.

Selle suure äri juht hakkab nutma, aga mina arvasin, et see oli kõige kohutavam prohveteering, mida olin öel- nud. Ta sai puudutatud. Ma küsisin, kuidas see teda puudutas.

Ta selgitas: „Viisteist aastat tagasi olin truudusetu oma naise suhtes. Minul oli suhe sekretäri- ga ja siis ta avastas selle ning hüppas aknast välja. See oli kolmas korrus ja ta ei saanud surma, kuid ta murdis oma jalad. Ta oli haig- las ja sai terveks.

Seejärel kannatas ta iga- aastast depressiooni ning on olnud igal aastal ühe kuu psühhiaatria- haiglas. See algas peale sellest sündmusest. See on minu süü ja iga kord, kui ma viin teda haiglasse, siis ma adun, et see oli minu suhte pärast. Ma pole kunagi suut- nud seda endale andeks anda, kuid täna ma võtsin vastu andestuse.”

See on prohveteeritud sõna vägi.

GORDON van VEELEN
Helsingis 10.02.19

Ilkka Salminen Aafrikas

Ilkka Salminen on olnud misjonäriks Aafrikas ja tegutsenud pastorina 46 aastat. Ilkkal on palju mahlakaid jutustusi ajast, kui nad koos abikaasa Leenaga viibisid Ugandas aastatel 2012 – 2016.

Minu soov minna Aafrikasse sai alguse juba aastast 1988, kui ma olin käimas seal esimest korda koos Pertti Söderlundi isa, lahkunud armsa venna Oke Söderlundiga, kes tegi oma elutöö Aafrikas. Kui tahtsime aastal 1991 suunduda koos abikaasaga misjonitegevusse Aafrikas, ei õnnestunud see.

Alguses olin masendunud ja arvasin, et see ei saa olla nii, kuna Jumal on rääkinud minule nii selgelt. Kuid minul on tark naine, kes ütles: „Kui seda on siiski ilmutamas Jumala käsi – ja me peame kõike vastu võtma nagu Jumala käest. Teenime siis Soomes teda nii hästi, kui suudame.”

Oleme nii teinud ja teeninud kogudust nii hästi kui

võimalik. Kogudus Mikkelis, kus me töötasime, saatis meid neli korda Aafrikasse. Mida rohkem seal käisime, seda rohkem tuli süttis. Võin siiralt väljendada, et Jumal on kasutanud mind ka Soomes, kuid eriti võimsalt Aafrikas, nii et olen vahel isegi mõelnud, et olen jutlustaja.

Kui ma vaatasin Aafrikas tähistaevasse, siis ma ütlesin: „Jumal, ma tahan tulla siia. Tahan anda oma elu ja aja Aafrikale. Kuigi mul on perekond ja suurepärased lapsed ja lapselapsed, siiski nad teavad, kui suur on minu igatsus Aafrika järgi.”

Kui aastal 2012 läksime Aafrikasse üheks aastaks, siis oli seda raske uskuda. Olin seal varem käinud mitu korda ja alati, kui tulin reisiselt tagasi, olin nii täis tuld, et hakanud oma koguduses jutlustama, mõtlesin – kus ma nüüd olen –, kuna soomlased ei oska reageerida nii nagu aafriklased. Tuleb tõmmata inimesed kaasa ja ma püüan panna ka raudtraadid paenduma.

Õnneks nägi koguduse juhtkond minu põlemist, ja just siis, kui ma olin lähenemas pensionieale, küsisid nad, kas ma oled nüüd valmis minema Aafrikasse.

Ootamine oli olnud pikk. Siiski polnud selles probleemi, sest just see oli Jumala ajastus. Jumal ei tee vigu. Just siis avanes meile Uganda põhjapiirkond. Me ei oleks saanud sinna minna aastal 1991. Seal oli kohutav sõda ja Joseph Kony, kes terroriseeris kogu Põhja-Ugandat, Lääne-Niiluse ringkonda.

Kui palju me palvetasime koos Pertti Söderlundi ja Okega: „Isa, ava ukSED Põhja-Ugandasse, nende rahvaste keskele, kes ei ole veel evangeeliumi kuulnud!” Ma hindan Pepe Söderlundi, kellel oli nägemus minna sinna, kus ei oldud veel evangeeliumi kuulutatud.

Kambalas on samuti suuri kogudusi ja olen ka nendes jutlustanud viis jutlust järjekorras ning kutsunud neid üles mitte istuna kirikus, vaid minema põhja, kus on rahvaid, kes ei ole veel Jumalast midagi kuulnud. Nad on

üleskutsele vastanud ja nende töö on laienemas, eriti Watoto koguduses, mis on tõeliselt suurepäraseks.

Kui läksime koos Leenaga Aafrikasse, oli meile uks kohe avatud ja me liikusime Mojo ja Yumbe suunas. Pidasime koosolekusarju ja meile tuli abiks Peter Franz. Neil on suured valjuhääldisüsteemid ja suurepäraseks rekkad. Ka Peter Franzil poleks neid olnud, aga Bonnke kinkis neile oma tehnika.

Neil olid sellised kõlarid, et kolme km kaugusele oli kuulda, kui hakati evangeeliumi kuulutama. Need olid nii hästi korraldatud sündmused, et kuulajaid võis olla 20 000 - 30 000. Ja Jumal tegutses.

Minult küsitakse sageli, kuidas Jumal seal tegutseb. Seal hakkasid kohapealsed inimesed nädalaid ja kuid varem palvetama. Korraldati ööpalvekoosolekuid, pikki palvevõitlusi. Enne sündmust käisid mitmed rühmad tänavatel, koolides, vanglates, näidati Jeesus-filmi ja räägiti, et on tulemas suur koosolekusari.

Seal on palvest küllastunud õhkkond, mida on uskumatu kogeda koosolekul, nagu võiks emmata Püha Vaimu ligiolu. Iga rakuga tunned, et Jeesus on siin. Kui saad sellises õhkkonnas evangeeliumi kuulutada, siis on see võimas.

Kui aafriklastele öelda, et Jeesus käis maa peal ja tervendas haigeid, siis nad usuvad, et ta tervendab ka täna. Olen näinud, kuidas pimedad silmad avanevad ja kurdid hakkavad kuulma, halvatud kõnnivad ning kurjad vaimud lähevad välja. See on tõsi, kuna olen seda näinud oma silmadega ja kogenud seda õhkkonda.

See olnuks suurem ime, kui imesid poleks sündinud, sest õhustik on nii vägev. Olen veendunud, et ärkamine toimub alati jumalikus õhkkonnas ja ligiolus. Seda ei saa inimene esile kutsuda ega kohvriskohale tuua.

Asjatu on lubada, et see toimub järgmisel aastal. Sa lihtsalt kuulutad evangeeliumi ja Jumal tegutseb. Jeesus on sama eile, täna ja igavesti. See oli üks mu lemmiktekstidest Aafrikas.

Seal oli need rahvad, kes polnud veel evangeeliumi kuulnud, kuid seal olid ka imaamid.

Yumbe linn, mis on 100% moslemipiirkond, asub täiesti põhjas, Sudaani piiri lähedal. See on olnud väga raske koht, kuhu misjonärid on püüdnud jõuda. Üks ameerika abielupaar aeti sealt kividega loopides minema. Polnud mingit võimalust sinna pääseda, kuid Jumala avas ukSED erilisel viisil.

Väike boonus oli ka selles, et meie hulka kuulus keegi väga hea Bundesliga Futise mängija, kes tuli usku selle tõttu, et tal sai vigastada Achilleuse kõõlus. Tema mängud said otsa ja ta tuli usku.

Kõik saab terveks pärast usku tulekut, kuid see tuntud jalgpallur korraldas nädalase jalgpallivõistluse Yumbes. Küll mehed jooksevad, kui pall on mängus. Tuhanded inimesed tulid seda mängu vaatama. Võistles kolmteist meeskonda.

Kui jalgpallivõistluste käigus toimus väike vaheaeg, siis saime kuulutada evangeeliumi ja rääkisin seal ka oma

usku tulekust. Samas ütlesime õhtut tutvustades: „Tere tulemast, poisid, meil toimuvad suured koosolekud.”

Tuhandeid tuli koosolekule. Sel ajal, kui oli auhindade jagamine, mida tehti õhtuse koosoleku pealaval, ütlesime: „Näete, siin on autasud, mis kaovad, aga see, mis sa võtad südamesse, ei kao kunagi.”

Mis avas imaamide südamed? Nad tunnevad oma inimesi, kes on pime ja kes on kurt. Ja kui kurdi kõrvad lähevad lahti, siis küsitakse: „Milline Jumal seda teeb?”

Minu kohta oli räägitud ka seda, et enne Soomest lahkumist olin ma pidanud aastast piiblikooli moslemitele Metrokappelis. Imaamid küsisid, et kas see mees ei võiks tulla rääkima neile Piiblist ja Uuest testamendist. Nema ise palusid seda. On mõttetu minna imaamidele pakkuma, et tulen neid õpetama.

Nad tundsid huvi selle tõttu, et mõni aasta tagasi oli Uus testament tõlgitud nende keelde. Kui valmistusin selleks sündmuseks, tuli kohale üle 70 imaami. Seal olid

ainult imaamid. Sinna ei tohtinud ka naised tulla. See toimus kesksel kohal, koolis. Õppimine kestis 7 - 8 tundi päevas.

Kuidas ma sain selleks sõnumi? Jumal äratas minu öösel kell 4 ja ütles, et mul on sulle asja. Sa pead rääkima neile seda. Ma võtsin paberi ja kirjutasin üles. See läks imaamidele nii hästi peale, et ma olen käinud üheksa korda neid õpetamas.

Mitte üksnes korra või kaks, vaid üheksa korda on mind kutsutud. Iga kord, kui ma olen läinud – peavad nad mind oma isaks ja ütlevad just nii: „Isa tuleb ja õpetab meile Piiblit.”

Muidugi käib selle ümber suur arutelu ja tänu Jumalale, et kui Piiblit on mitusada korda loetud, siis tead, mida Piibel millegi kohta ütleb.

Muidugi olen pidanud süvenema ka nende õpetusse. Pean ütlema, et mind pole nende Koraan eriti huvitanud, sest see on nii eba loogiline. Ometi leiduvad mõningad kokkupuutepunktid Piibli ja Koraani vahel.

Näiteks Johannese evangeeliumi 8. peatüki lugu, kus preestrid oli valmis naise kividega surnuks viskama, lõpeb Koraanis surmamisega. Seevastu evangeeliumis antakse armu. See on kõva pähel moslemitele ja imaamidele. Jumal on armuline Jumal. See sõnum läheb neile hästi peale.

Nüüd on üks nende õpetlastest, endine imaam, saanud usklikuks, käinud ristimisel ja õpib piiblikoolis, kuid ta on nii vihatud, et teda on püütud kaks korda tappa. Aga teda on päris raske tappa, kui Jumala käsi on temaga.

Kord oli juhtum, et ta pidas kogunemist ühe puu all. Tal on kaasas lendlehed ja ta kuulutab inimestele, käies ühest külast teise. Kusagilt ilmub äkki keegi suur mees, kellel on valged riided, ise must ja siniste silmadega. Ootamatult haarab ta temast kinni ja ütleb, et nüüd peame minema.

Mees küsib vastu, kuhu me läheme, minu raamatud on ju siin.

Las raamatud jääda. Lähme nüüd.

Nad läksid kiiresti 1,5 - 2 km, siis lasi võõras mees temast lahti ja kui ta tagasi vaatas, ei olnud seal kedagi. See oli Jumala ingel.

Teisel korral nähti teda bussi minemas ja anti korraldus: „Võtke ta kinni, viige metsa ning tapke ta.”

Neli meest võtsid ta kinni ning viisid metsa. Teda peksti seal ja siis arvati, et ta on surnud. Sealt ta veel tõusis, kuigi teda oli pekstud ja luid oli murdunud. Ta saatis haiglast sõnumi: „Kas te arvate, et ma loobun evangeeliumist, olen leidnud Jeesuse.”

Seal on tehtud inimestele pakkumisi, et nad saavad 500 eurot, kui pöörduvad ära ristiusust. Neil ei ole nii palju raha, mis oleks väärt Kristuse rahu.

Sain just tervitusi Pepelt, et mind oodatakse seal väga, ning et läheme jälle imaamide juurde, kes ootavad, et isa tuleks neid õpetama.

Kord oli juhtum, kus Püha Vaim langes. See oli mu esimene reis Aafrikasse ja see toimus Keenias. Tõlgiks oli keegi aafriklane Samuel, kes

on käinud ka Soomes ja oskab üsna hästi soome keelt.

Mäletan alatiseks seda juhutumit. Hommikupoolikul läbisime pika teekonna külasse. Kirik oli täiesti täis rahvast. Ma küsisin, kas koosolek on juba alanud?

Jah, kolm päeva tagasi on tulnud inimesed erinevatest kohtadest palvetama, et sul oleks midagi rääkida. Ma hakkasin veidi värisema. On ikka võimas.

See oli kirik, kuhu tavaliselt mahuks kolm- kuni nelisada inimest, aga aafrikalasi oli sinna mahtunud ligi tuhat. Mäletan enesetunnet õhkkonnas, mis on täiesti käsitamatu: lauldakse, ülistatakse ja teenitakse.

Siis tullakse mulle ütlema, et nüüd pean kõnelema. Ma mõtlesin, et lähen ausalt, astun kantslisse ja ütlen: „Palvetage minu eest, et ma võiksin midagi tõelist öelda.”

Teel kantslisse tuli tekst. Samal viisil nagu ma räägiksin keeltes, tuleb sõnum: Jumal andis sellise sõnumi, et kui saaks seda veel ise uuesti kuulata. Lihtsalt mõtted kogu aeg tulevad. Ja õhkkond on

nii võimas.

Lõpuks ma küsisin inimestelt, kes tahab vastu võtta Issandat. Siis, kui nad püsti tõusid, tuli tuul, nii et nad kõik olid pikali maas ja hakkasid laulma. Siis läksid pastorid sinna ja mina mõtlen, mida nad teevad.

Küsin Samuelilt, mis toimub, ja ta vastab, et need inimesed ei oska loomupäraselt laulda, nad üksnes kisavad. Aga nüüd nad laulavad. Me kuulame taevalikke viise ja naudime seda.

Sõnum sellest koosolekust levis ja järgmisel päeval oli meil suur kirik. Inimesed ei mahtunud kirikusse ära. Palju inimesi oli õues. Kui ma olin umbes pool tundi jutlustanud, siis tõlk minu kõrval kukkus Vaimu mõjul ja hakkas ülistama Issandat.

Mul on selline kogemus, et kui palvetan inimeste pärast, siis Jumal nagu haarab minu kää: siis ma palvetasin haigete eest umbes pool tundi.

Edasi läksin Samueli juurde ja küsisin, kas sinust on tõlkijat, kuna ma ise ei oska – ja koosolek jätkus.

Kogu see reis oli täiesti uskumatu. Sõnum sellest levis. Alati on mind kutsunud Aafrikasse mitte valged, vaid mustad. Olen neile tänulik.

Veel mõni sõna vanglategevusest Ugandas. 2009 - 2011 oli meil esimene vanglapiiblikool 130 surma mõistetud vangile Kambalas. See on üks maailma hullemaid vanglaid, 7500 meest. 130 neist läbisid kahe ja poole aastase piiblikooli. See muutis sisemise õhustiku kogu vanglas.

Olime just viimase jõulu aegu koos Leenaga jätkamas koolitust Nakasongolas, Kambalast 120 km põhja suunas, naiste vanglas, kus 55 naist läbisid 9kuulise piiblikursuse. Õnnelikud inimesed.

Mul oli kaasas kaks kaaslast surmamõistetute hulgast, kes olid vabanenud. Vangla

juhtkond ütles, et neid on nii raske vanglas pidada, sest nad on parimad ja evangeliseerivad muidu kogu vangla.

Üks neist vabanenutest rääkis naistele, kuidas ta oli 27 aastat olnud selles rotipesas. Siis pääses ta piiblikooli ning täitus Püha Vaimuga, ja nüüd on ta vaba. Tal on nüüd kogudus viiesaja inimesega.

Praegu toimub seal kolmas piiblikool 65 õpilasega. Loodan jõuda sinna koos Leenaga. Vangivalvuridki võtavad õppimisest osa. Kui küsitakse, miks vangivalvurid, siis selleks, et kui vangivalvurid võtavad vastu uusi vange, siis nad ütlevad neile: „Tere tulemast piiblikooli.”

ILKKA SALMINEN

Anne Lewis – misjonär

Andestamine on valik

Anne vaheldusrikas elu on alguse saanud Keuru piirkonnas Haapamäel, kust ta on pärit. Ta on elanud pikka

aega veel Inglismaal ja Pakistanis. Tema elu seiklused ei mahuks kõik siia, kuigi ta neist jutustaks. Tema elus on olnud palju armastust, kuid on olnud ka suur tragöödia. Anne räägib,

kuidas tal läheb praegu Keurul.

Keuru nelipühakoguduses on väga elav pagulaste töö. Olen saanud selles enda rõõmuks osaleda. Siin on palju tegemist ja tõeliselt palju rõõmu.

Noore naisena asusin Inglismaale. Eluplaan algas juba varases lapsepõlves. Ma kuulsin, kuidas ema rääkis oma sõbrannale kohvilauas, et Jeesus tuli tema juurde öösel ja ütles: „Anna Anni minule.”

Ema hämmastus sellest, mõtles veidi ja ütles siis Jeesusele: „Sina tead, et tema on minu armas tütar, aga kui sa palud teda, siis ma annan.” Ema ärkas, silmad täis pisaraid.

See mõjutas mind, väikest tüdrukut, kui ma sellest kuulsin. Kui tore, et ema andis minu Jumalale. See ei tundunud sugugi hirmutav. Juba nelja, viie aasta vanusena olen teadnud, et viibin kord sellises kohas, kus inimesed ei ole veel kuulnud Jumala armastusest.

Nooruses ei olnud mul mingit muud unistust. Üksnes see

oli. See nägemus viis mind Inglismaale keelt õppima. Keelt tuleb osata enne, kui minna kuhugi mujale. Olin olnud juba Soomes Paimio piiblikoolis inglise keelt õppimas. Seal läksin otse tööle, kus sain oskuse rääkida inglise keelt. Olin enne poolteist aastat tööl, kui alustasin õpinguid Inglismaal.

Inglismaal asusin ühte Londoni suurimasse haiglasse õppima haigehooldust. Olin neli aastat selles haiglas nii õppimas kui tööl. Nende aastate järel kohtasin enda jaoks väga tähtsat isikut.

See oli üllatus, kui ma olin 23aastane. Ma olin mõelnud, et võib-olla kolmekümnesena alustan oma pereelu. Ma läksin puhkusele Kenti piiblikooli ja tahtsin olla seal üks õppijatest, kes osaleb kõiges. Need olid meeldivad kaks nädalat.

Seal oli minu üllatus kohata meest, keda ma sageli kutsun Willy Waleslane, mis tegelikult tähendab My Wild Wales Man. Ta oli juba maailma näinud, elanud isegi Kaug-Idas.

Pärast teineteise leidmist sai meie misjoni kohaks

Pakistan. Ka temal oli kutse misjonitööle. Sõitsime mööda maad matkaautoga Aasia riigiteed pidi, mis oli sel ajal peaaegu täielikult kruusatee. See oli aastal 1962. Pakistanis olime 12 aastat.

Meie peamine tegevus Pakistanis oli rõõmusõnumi viimine inimestele, kellest mõned kunagi ei olnud kuulnud ehedast Jumala armastusest. Seal täitus minu lapse- ja noorpõlve nägemus.

Me alustasime lastega, keda on seal palju. Kõige rohkem oli meil korraga 400 last piiblikasvatuses, kui nii võib öelda. Iga nädal käisime nende juures kohtumas teatud punktides. Oli suurepärane näha, kuidas arusaamine ja mõistmine kasvas nädal nädalalt. Laste kaudu tulid isad, emad, vanaisad ja vanaemad.

Nii tutvuti kogu perekonnaga. Tasapisi sündis väike kogudus. Minu töö oli rohkem laste ja naistega. See on meeste maa, kus on moslemeid 98%.

Pakistanis räägitakse urdu keelt. Olen rääkinud seda keelt 10 aastat. Minu keele-

oskus tahab ununeda, kui seda ei kuule.

Seal elamise turvalisust ilmestab üks näide. Siis ei olnud seal selline, nagu nüüd. Minu mees läks ühte tööpunkti Afganistani piiri lähedal, sel korral erandlikult bussiga. Püssimehed peatasid bussi, tungisid sisse ning ähvardasid reisijaid.

Mees rääkis, et tema kõrval oli kõndimiskepp ja kui ähvardamine jätkus, siis ta salamahti tõstis oma kepi üles ja suunas selle kõige lähema ähvardaja poole ja ütles, et see on minu püss ning vaatas talle otsa.

Muidugi tuli ähvardajale vägisi naer näole. Siis hakkas pinge bussis tasapisi langema. Neid lasti sel korral pärast läbirääkimisi lahkuda.

Minu mees oli väga huumoritajuline ja see oli tema poolt üsna julge tegu, millest on vahel kasu.

Soome tagasi tulime 1974. aastal. Peamiseks põhjuseks oli laste koolitamine. Seal, kus elasime, polnud see võimalik. Oli veel ka teisi põhjuseid.

Mina leidsin tööd Keuru tervisekeskuse alluvuses koduste haigete hoolduses. See oli meeldiv töö. Minu mees sai rahvakoolis inglise keele õpetamise tööd.

Pöördunud tagasi sünnikohta, oleme palju käinud kogudustes Pakistani teemaga. Kuopios kohtusime ühe noore mehega, kelle südames oli töö moslemitega. Alates sellest kohtumisest algasid taolised islami nädalalõpuseminarid ja paastunädalalõpud. See oli suhteliselt harvaesinev tolle aja Soomes, et kellelgi olid moslemid südamel.

Seal oli veel teisi noori, kellele Jumal oli rääkinud sama. See rühm kogunes regulaarselt. Mu mees pidas loenguid ja vahendas oma teadmisi sellest usundist ning selle taustast. Mina tõlkisin. Suurem osa tollastest noortest on teinud oma vaimuliku töö moslemitega. Osa neist on olnud Türgis, mõni Euroopas ja mitmel pool Soomes – isegi juhtivates ülesannetes.

On kaunis näha, kuidas Jumal kasutas just seda noorte rühma – ka palju teisi

on sellega liitunud – ja kuidas see töö on läinud meedia vahendusel kogu maailma.

On üsna eriline mõelda, kuidas olen alates nelja aasta vanusest jõudnud selle päevani ning kuidas see töö on laienenud ja kandnud vilja teiste inimeste elus, mitte üksnes aeg Pakistanis – ja kannab veelgi. Seda on meeldiv tõdeda.

Enne, kui mu abikaasa lahkus, oli ta rõõmus selle üle, et Jumal õnnistas ja õnnistab seda tööd, nii nagu ka palju muud.

Meie elu kulges Soomes üsna eeskujulikult, oli tööd vaimulikul põllul. Siis toimus midagi, mida ma poleks suutnud ette kujutada, üsnagi suur tragöödia. See on pannud mitu korda silmi hõõruma, kui äkki saad teada, et sinu oma armsamal on keegi teine inimene.

See tuli ootamatult nagu nurga tagant. Seda polnud elus mõttessegi tõusnud. Alguses ma ei osanud isegi nutta, see oli nii suur šokk. Kulus paar päeva, enne kui pisarad tulid.

Alguses ma ei mõistnud, millega on tegemist. Siis tuli selline tunne, et kuhu nüüd minna ja mida teha? Sel ajal oli kodus veel paar teismelist, 14aastane tütar ja 16nene poeg. Esmalt mõtlesin nende peale, kuidas nemad seda üle elavad.

Hüüdsin appi Jumala poole. Esmalt palusin, et ma ei kibestuks, sest see pole lihtne, see on raske tee.

Teiseks palusin seda, et kogu see valu ja läbielamine ei läheks kaotsi, vaid saadaks korda selle, milleks see oli teele lubatud. Jumal rääkis mulle, et see ei ole ilma eesmärgita, vaid sellega on Jumalal mingi mõte.

Kolmas palve oli see, et meie pere võiks taastuda ja jätkata perena. Lugesin piiblist Johannese 13. peatükki ning see lausa hüppas evangeliumist välja – inimene teab, kui Jumal räägib oma sõna kaudu – sellest, kuidas Jeesus läheb, et pesta Jeesuse jalgu ja Peetrus ütleb: „Issand, sina ei saa minu jalgu pesta.”

Jeesus ütleb temale: „Seda, mida ma teen, sellest sa ei saa

nüüd aru. Aga hiljem sa mõistad seda.” See kandis mind kõik need aastad, kui olime lahus.

Mees ei sõlminud uut abielu, sest see suhe lõppes üsna kiiresti. Kuid kui ta lahutas, tundus see veel raskem kui truuduse murdmine. Ta ei soovinud lahutust, kuid ta ei näinud sel hetkel teist teed edasi minna.

Olime lahus viis aastat. Me küll suhtlesime, hoidsime tema koera, kui ta oli reisil, ja siis ta kosis mind telefonitsi teist korda viie aasta pärast. Meid laulatati uuesti Seinäjoel aastal 1995.

Minu andestamise protsess veel kestab, kuid meil oli seejärel kuus ühist aastat Seinäjoel. See oli meeldiv aeg selles mõttes, et see andis lastele kodu, milles olid nii isa kui ema. See ravis meid kõiki.

Andeksandmine teostus juba neil aastatel üsna paljus. Kuid igaühel tuleb tagantjärele mingeid tundeid üles ja siis on aeg uuesti andestada. Ütleksin, et olen selle protsessi üsna hästi läbinud.

Andeksandmise protsessis on kõige tähtsam see, mida on

igaüks kogenud, et tahetakse andeks anda, aga tunded ei tule järele. Siin on tegemist otsusega. Andeksandmine ei ole tunne, see on tahte otsus. Kui tahet pole, saad seda Jumalalt paluda. Ta aitab samuti tunnetega toimetulekul, mis toimub sageli teatud viivitusega.

Tundeid ei saa lihtsalt läbi lõigata, aga see pole ka nii tähtis. Oluline on see valik, millise otsuse teeme. Tahe võidab tunded ja need tulevad otsuse järel, siis kui inimene nii soovib.

Pärast lahusoldud aastaid oli abielu alguses veidi raskepärane, aga me mõlemad olime valmis ühiseks eluks. Vaimulik osadus polnud meie vahel kunagi lõppenud. Mees oli lahutust taotledes lootnud, et ma poleks lahutuspabereile alla kirjutanud. Mina aga ei teadnud tollal, et ka nii võib.

Viimased aastad kogesime meie suhtes agape-armastust, mis on pärit Jumalalt. Teine inimene oli sellisena, nagu ta on, väga meeldiv. Polnud mingit vajadust hakata teist poolt muutma. Jumal oli meile hea ja sellest jäi tänulik meel.

Ta oli haiglas veel kuus päeva ja siis... üks öistest sanitaridest kohtus minuga hiljem ja ütles, et talle jäi hea mälestus minu abikaasa lahkumisest. Selles oli pühadust ja rahu. Ta ütles, et ta hindab seda oma hooldustöös.

On meeldiv kuulda, et rahu ja pühaduse tunne on kogetav ka teistele. Tänulikkus on peamine siis, kui sellised kibedad asjad tulevad meie ellu. Kuid need tulevad meie kasvamiseks, neis on sõnum ja nad toovad kaasa midagi paremat. Olen näinud palju paremaid asju selles, mida see on ellu toonud, ja olen selle eest tänulik.

Mina usun, et meie armastav Isa, kes meid lõi, ei soovi, et me kibestume vihas ja kätemaksus. Ta tahab, et me saame hästi hakkama, ja et meis ja meie elus oleks rahu. Me saame pöörduda tema poole. Kui anname talle meelevalla oma elus, siis ta ravib kõik need rasked asjad terveks meis ja meie elus. Tema on see, kellelt tuleb rahu ja elu igaühele.

ANNE LEWIS

Turuplatsi ehk agoora varemed Smürnas
teisest ja kolmandast sajandist.

Pilt: Georges Jansoone JoJan.

Pilt: Carole Raddato.

Pilt: David Treybig.

